

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobkyně: **J. B.**, zastoupené doc. JUDr. Olgou Sovovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Bartákova 34, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2013, čj. MPSV-UM/9777/13/9S-HMP, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2016, čj. 4 Ad 29/2013-30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, doc. JUDr. Olze Sovové, Ph.D., advokátce, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3 146 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Úřad městské části Praha 11, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, rozhodnutím ze dne 26. 9. 2007, čj. ODSPP/2007/209/DK (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“) zamítl návrh Z. P. (dále jen „oprávněná osoba“) na změnu výše přiznaného příspěvku na péči ze dne 15. 1. 2007 a ponechal příspěvek v původní výši 2 000 Kč měsíčně.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala oprávněná osoba odvolání, které Magistrát hl. m. Prahy, odbor sociální péče a zdravotnictví (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 25. 2. 2008 (v rozhodnutí nesprávně uveden rok 2007 – pozn. Nejvyššího správního soudu), čj. MHMP 480422/07 PnP 794/07, zamítl a rozhodnutí potvrdil. Magistrát vyšel z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR v Praze (dále jen „posudková komise v Praze“) ze dne 5. 2. 2008, z něhož vyplynulo, že se v případě oprávněné osoby jedná o lehkou závislost, protože nepotřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti.

[3] Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále jen „ministerstvo“) v přezkumném řízení z podnětu oprávněné osoby rozhodnutím ze dne 5. 6. 2009, čj. 2009/22902-221, shora uvedené rozhodnutí magistrátu zrušilo.

[4] Magistrát poté na základě posudku posudkové komise v Praze ze dne 27. 10. 2009, srovnávacího posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociální věcí ČR v Hradci Králové (dále jen „posudková komise v Hradci Králové“) ze dne 10. 5. 2010 a doplňujícího posudku téže komise ze dne 22. 9. 2010, rozhodnutím ze dne 6. 12. 2010, čj. MHMP 232280/09 PnP P17/09, změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že od 1. 5. 2009 do dne úmrtí oprávněné osoby (dne 5. 8. 2009) zvýšil příspěvek na péči pro úplnou závislost z částky 2 000 Kč měsíčně na částku 11 000 Kč měsíčně.

[5] Uvedené rozhodnutí zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 19. 4. 2012, čj. 4 Ad 4/2011-57 (dále jen „zrušující rozsudek“). Magistrátu uložil, aby v dalším řízení vyžádal doplňující posudek u některé z posudkových komisí ministerstva, v němž vyhodnotí i závěry ze šetření závislosti oprávněné osoby na pomoci jiné osoby provedeného dne 25. 1. 2007 v místě jejího bydliště (dále jen „sociální šetření“).

[6] V mezidobí, s účinností od 1. 1. 2012, došlo zákonem č. 366/2011 Sb. ke změně kompetencí jednotlivých správních orgánů na úseku výkonu státní správy ve věcech sociálních služeb. Správním orgánem, jemuž příslušelo rozhodovat o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, se namísto krajských úřadů stalo ministerstvo (žalovaný).

[7] Žalovaný poté na základě dalšího posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociální věcí ČR v Českých Budějovicích (dále jen „posudková komise v Českých Budějovicích“) ze dne 7. 11. 2012 rozhodnutím ze dne 10. 5. 2013, čj. MPSV-UM/9777/13/9S-HMP, (dále jen „napadené rozhodnutí“), změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, že oprávněné osobě náležel od 1. 5. 2009 do dne jejího úmrtí (5. 8. 2009) příspěvek na péči ve výši 11 000 Kč měsíčně. Ve zbylé části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil s tím, že nárok na částky splatné do data úmrtí oprávněné osoby přechází podle § 16 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „zákon o sociálních službách“), na její právní nástupkyni J. B. (žalobkyni).

II.

[8] Proti napadenému rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou u Městského soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Městský soud vyšel z posudku

posudkové komise v Českých Budějovicích ze dne 7. 11. 2012 o posouzení stupně závislosti oprávněné osoby, která dospěla k závěru, že oprávněná osoba byla v období od ledna 2007 do 5. 5. 2009 závislá na pomoci jiné osoby ve stupni I (lehká závislost), jelikož nepotřebovala každodenní péči nebo dohled jiné osoby při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Pro období od 6. 5. 2009 do 5. 8. 2009 byla oprávněná osoba uznána závislou na pomoci jiné osoby ve stupni IV (úplná závislost). Městský soud ve shodě s žalovaným uzavřel, že se posudková komise v Českých Budějovicích řádně vypořádala se všemi shromážděnými důkazy včetně závěru ze sociálního šetření ze dne 25. 1. 2007, na něž poukazovala žalobkyně. Závěr posudku považoval za přesvědčivě odůvodněný. Takový posudek byl proto podle městského soudu kvalifikovaným podkladem pro napadené rozhodnutí, které považoval za věcně správné.

III.

[9] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů vyplývajících z § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Navrhla rozsudek, jakož i napadené rozhodnutí zrušit.

[10] Stěžovatelka upozornila na skutečnost, že městský soud ve zrušujícím rozsudku žalovanému uložil, aby v novém řízení doplnil dokazování o doplňující posudek, který se vypořádá i se závěry provedeného sociálního šetření ze dne 25. 1. 2007. Tuto povinnost podle názoru stěžovatelky žalovaný splnil pouze formálně tím, že nechal vypracovat nový posudek posudkovou komisí v Českých Budějovicích. Ta však vyšla z podkladů, které byly součástí původního řízení vedeného před magistrátem, aniž by si opatřila jakékoli další podklady za účelem odstranění rozporů mezi tvrzením oprávněné osoby, žalobkyně a výsledkem sociálního šetření ze dne 25. 1. 2007 na straně jedné a závěry posudků o stupni závislosti oprávněné osoby a názorem správních orgánů na straně druhé.

[11] Stěžovatelka namítala také porušení zásady materiální pravdy a volného hodnocení důkazů ze strany žalovaného, který si neopatřil dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci. Vytýkala mu, že nezopakoval sociální šetření v době, kdy byla oprávněná osoba ještě v domácí péči stěžovatelky, že nedoplnil dokazování výslechem sociální pracovnice a spisovým materiálem opatřeným v předchozích řízeních. Skutečnost, že podle městského soudu je protokol ze sociálního šetření ze dne 25. 1. 2017 nepřesvědčivý a sociální pracovnice mohla pochybit, nemůže být přičítána k tíži oprávněné osoby či stěžovatelky. Žalovaný podle stěžovatelky dostatečně nevysvětlil, proč ze zjištění, že oprávněná osoba nenavštěvovala během některých období předcházejících vzniku závislosti stupně IV svoji praktickou lékařku, dovodil závěr, že u oprávněné osoby v této době ještě nedošlo ke zhoršení stupně závislosti. Taková úvaha je podle stěžovatelky zcela nesprávná a městský soud ji bez dalšího převzal do napadeného rozsudku, aniž by závěry žalovaného blíže hodnotil. Nezohlednil přitom, že prodlevy mezi návštěvami oprávněné osoby u praktické lékařky bylo možné pozorovat také v letech 1997-2007.

[12] Výhrady vznesla stěžovatelka také vůči způsobu, jakým žalovaný zjišťoval okamžik, od nějž oprávněnou osobu uznal závislou na pomoci jiné osoby ve stupni IV (úplná závislost). Žalovaný vyšel z posudku posudkové komise v Českých Budějovicích, podle nějž ze zdravotní dokumentace oprávněné osoby vyplývá, že k významnému zhoršení jejího zdravotního stavu došlo teprve od 6. 5. 2009, kdy ji na její žádost navštívila

praktická lékařka a v lékařské zprávě toto zhoršení popsala. Žalovaný se však nezabýval tím, že proces zhoršování závislosti oprávněné osoby zcela zřejmě probíhal postupně a vyvrcholil její hospitalizací a následně úmrtím dne 5. 8. 2009. Měl si proto opatřit celou zdravotní dokumentaci oprávněné osoby, aby mohl přesvědčivě odůvodnit závěr, podle něhož k významnému zhoršení závislosti na pomoci jiné osoby došlo teprve dne 6. 5. 2009 a ne dříve. Stěžovatelka je přesvědčena, že ke zhoršení stavu oprávněné osoby nemohlo dojít tak náhle. Uvedený závěr žalovaného městský soud opět pouze zcela formálně převzal, aniž by se jím s ohledem na žalobní námitky stěžovatelky blíže zabýval.

[13] Žalovaný v napadeném rozhodnutí podle stěžovatelky také nezohlednil, že příspěvek na péči je určen nejen pro řešení případů zdravotního postižení, ale i sociálního znevýhodnění, k čemuž odkázala na odbornou literaturu. V této oblasti nebylo možné u oprávněné osoby očekávat žádné zlepšení.

[14] Vzhledem k nedostatečně provedenému dokazování před správními orgány stěžovatelka navrhla doplnit dokazování před soudem znaleckým posudkem za účelem určení okamžiku, od nějž u oprávněné osoby došlo ke zhoršení stupně závislosti na pomoci jiné osoby. Podkladem tohoto znaleckého posouzení by podle stěžovatelky měla být kompletní zdravotní dokumentace oprávněné osoby za období hospitalizace v roce 2009, případně pitevní zpráva.

IV.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl kasační stížnost zamítnout. Uvedl, že se sám, stejně jako i posudková komise v Českých Budějovicích, vypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro zjištění stupně závislosti oprávněné osoby.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Příspěvek na péči se poskytuje osobám závislým na pomoci jiné osoby (§ 7 odst. 1 zákona o sociálních službách), přičemž stupně závislosti jsou rozděleny podle počtu úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti, jež daná osoba není schopna zvládat (§ 8 zákona o sociálních službách). Schopnost osoby zvládat úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti se pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle činností, které jsou pro jednotlivé úkony stanoveny v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb.

[19] Přiznání příspěvku na péči je závislé na odborném lékařském posouzení zdravotního stavu oprávněné osoby a z něj vyplývajícího závěru o její závislosti na pomoci jiné osoby. Při rozhodování o příspěvku na péči je právě posudek o stupni závislosti na pomoci jiné osoby zásadním a rozhodujícím důkazem. Posudek totiž na podkladě odborných lékařských vyšetření formuluje závěry o funkčním dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posuzované osoby na její schopnost zvládat úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti. Posudek posudkové komise správní orgán hodnotí

jako každý jiný důkaz. S ohledem na mimořádný význam posudku pro řízení o příspěvku na péči je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník uplatňující nárok na příspěvek na péči. Při rozhodování ve věci příspěvku správní orgán, stejně jako soud, neposuzuje věcnou správnost odborných lékařských závěrů obsažených v posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti, na nichž posouzení podmínek nároku na příspěvek na péči závisí. Zabývá se však posouzením, zda posudek splňuje požadavek na úplnost, přesvědčivost a zda zde nejsou jiné skutečnosti a důkazy, jimiž by mohla být správnost posudku zpochybněna (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, čj. 3 Ads 48/2009-104).

[20] V právě souzené věci k odbornému lékařskému posouzení zdravotního stavu oprávněné osoby pro účely příspěvku na péči došlo jednak posudkem posudkové komise v Českých Budějovicích ze dne 7. 11. 2012 a v předcházejících řízeních též posudkem posudkové komise v Praze ze dne 27. 10. 2009, srovnávacím posudkem posudkové komise v Hradci Králové ze dne 10. 5. 2010 a doplňujícím posudkem téže komise ze dne 22. 9. 2010.

[21] Stěžovatelka namítala, že ve zrušujícím rozsudku městský soud žalovanému uložil doplnit dokazování doplňujícím posudkem, který se měl vypořádat se závěry ze sociálního šetření ze dne 25. 1. 2007. Tuto povinnost žalovaný podle názoru stěžovatelky splnil pouze formálně, jelikož vyšel ze shodných podkladů jako posudková komise v Praze a posudková komise v Hradci Králové, aniž dokumentaci pro účely nového posouzení stupně závislosti oprávněné osoby doplnil o další podklady.

[22] Žalovaný v souladu s povinností mu uloženou městským soudem nechal vyhotovit doplňující posudek posudkové komise v Českých Budějovicích ze dne 22. 9. 2010, který se věnoval i výsledku sociálního šetření ze dne 25. 1. 2007. Posudková komise v Českých Budějovicích dospěla k závěru, že výsledek uvedeného sociálního šetření nemá oporu v objektivních lékařských nálezech, a proto se s jeho výsledkem neztotožnila. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu oprávněné osoby označila generalizovanou aterosklerózu s postupně a pozvolna se rozvíjející demencí a generalizovaný karcinom pravého prsu. Z dalších onemocnění považovala uvedená komise za posudkově významnou ischemickou chorobu srdeční, bolestivý syndrom páteřní při degenerativních změnách, který byl však bez kořenové symptomatologie, a polyartrózu (zejména oboustrannou gonartrozu III. stupně). Posudková komise v Českých Budějovicích poukázala i na skutečnost, že podle ortopedického vyšetření ze dne 27. 6. 2007 provedeného MUDr. O. měla oprávněná osoba dobrý pohyb kyčelních a kolenních kloubů a byla schopna chůze s oporou hole. Tento nález byl přitom v rozporu s výsledkem sociálního šetření ze dne 25. 1. 2007. Ve vztahu k psychickým potížím oprávněné osoby nenalezla posudková komise v Českých Budějovicích ve zdravotní dokumentaci pro rozhodné období žádné objektivní lékařské nálezy psychiatra, či záznamy o jakékoli hospitalizaci oprávněné osoby. Poslední záznam o psychiatrickém vyšetření pochází ze dne 10. 7. 1989 a ze dne 16. 8. 1989. S ohledem na výše uvedené posudková komise v Českých Budějovicích uzavřela, že psychiatrické postižení nebylo v případě oprávněné osoby takové stupně, aby vyhledala pomoc psychiatra a podstoupila léčbu. Zdravotní dokumentace praktické lékařky z roku 2007 neobsahuje žádné

skutečnosti, které by svědčily o významném zhoršení zdravotního stavu oprávněné osoby; v období od 11. 12. 2007 do 6. 5. 2009 neobsahuje dokonce žádné záznamy o návštěvě jakéhokoli zdravotnického zařízení.

[23] Způsob, jakým se posudková komise v Českých Budějovicích vypořádala s výsledkem sociálního šetření ze dne 25. 1. 2007, považuje Nejvyšší správní soud shodně jako městský soud za dostatečný. Nejvyšší správní soud upozorňuje na skutečnost, že výsledek sociálního šetření nejen, že nemá oporu v objektivních lékařských nálezech, ale v některých bodech je s nimi dokonce v rozporu. Z protokolu o sociálním šetření vyplývá, že oprávněná osoba k 25. 1. 2007 nebyla schopna samostatně zvládat celkem 14 úkonů péče o vlastní osobu a 15 úkonů soběstačnosti. Podle výsledku sociálního šetření nebyla oprávněná osoba schopna např. chůze po rovině § 9 odst. 1 písm. l) zákona o sociálních službách. Z ortopedického vyšetření ze dne 27. 6. 2007 provedeného MUDr. O. přitom vyplývá, že pohyb v kyčelních a kolenních kloubech měla oprávněná osoba dobrý a byla schopna chůze s oporou hole. Lze proto přisvědčit městskému soudu i posudkové komisi v Českých Budějovicích, že protokol o sociálním šetření ze dne 25. 1. 2007 není přesvědčivý a nemá potřebnou vypovídající hodnotu. Neobsahuje bližší odůvodnění jednotlivých úkonů, které podle sociální pracovnice nebyla oprávněná osoba schopna samostatně zvládat, ale pouze tabulku, v níž jsou označeny úkony péče o vlastní osobu a úkony soběstačnosti, které vyhodnotila sociální pracovnice jako nezvládané oprávněnou osobou. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že posudková komise v Českých Budějovicích nepochybila, pokud při hodnocení stupně závislosti oprávněné osoby vyšla prvořadně z objektivních lékařských nálezů obsažených ve zdravotní dokumentaci oprávněné osoby.

[24] Stěžovatelka se přitom mýlí, namítá-li, že městský soud ve zrušujícím rozsudku žalovanému uložil doplnit dokazování mimo doplňujícího posudku i o další podklady. To z něj nevyplývá. Jelikož stěžovatelka blíže nerozvedla, které další konkrétní podklady pro posouzení stupně závislosti považuje za opomenuté, nemohl se Nejvyšší správní soud takto neurčitě formulovanou námitkou podrobněji zabývat.

[25] Obecně lze jistě stěžovatelce přisvědčit, že pro řádné zjištění stavu věci byl opodstatněný požadavek, aby zdravotní stav oprávněné osoby posudková komise v Českých Budějovicích přezkoumala za její osobní účasti. S ohledem na úmrtí oprávněné osoby dne 5. 8. 2009, tedy dříve, než k takovému posouzení posudková komice přistoupila, již tento nedostatek nebylo možné zhojit, ani nebylo možné zopakovat sociální šetření. Námitky stěžovatelky vytýkající žalovanému, že neopakoval sociální šetření, nejsou nyní z důvodu úmrtí oprávněné osoby opodstatněné.

[26] Důvodnými nejsou ani námitky, podle nichž žalovaný přičítal oprávněné osobě neprávem k tíži skutečnost, že v období od 11. 12. 2007 do 6. 5. 2009 nenavštívila svoji praktickou lékařku (resp. nepřivolala praktickou lékařku k návštěvě do místa svého bydliště) a nesprávně z této skutečnosti dovozoval nezměněný zdravotní stav oprávněné osoby (resp. zachování stupně I závislosti na pomoci jiné osoby). Svůj závěr podle stěžovatelky dostatečně nevysvětlil.

[27] Uvedenou výhradu stěžovatelky Nejvyšší právní soud nesdílí. Posudková komise v Českých Budějovicích shledala, že *„nejsou k dispozici žádné objektivní lékařské nálezy, které by odpovídaly zjištěným závěrům sociálního šetření ze dne 25. 1. 2007. Ve zdravotnické dokumentaci praktické lékařky není žádný záznam v době od 11. 12. 2007 do 6. 5. 2009. V období od 1/2007 do 12/2007 nejsou v záznamech praktické lékařky uvedeny žádné takové skutečnosti, které by svědčily o významném zhoršení zdravotního stavu posuzované.“* Tento závěr reprodukoval žalovaný na straně 3 až 4 napadeného rozhodnutí. Skutečnost, že oprávněná osoba nevyhledala v období od 11. 12. 2007 do 6. 5. 2009, jí není přičítána k tíži. Je z ní ale logicky dovozováno, že pokud oprávněná osoba nepotřebovala v tomto období lékařskou péči, nedošlo u ní ke zhoršení zdravotního stavu, který by mohl vést k přehodnocení stupně závislosti na pomoci jiné osoby. Opačný výklad by byl pouze ničím nepodloženou spekulací. Posudková komise v Českých Budějovicích tento závěr odůvodnila dostatečně.

[28] Úloha žalovaného a krajského soudu spočívala v hodnocení posudku posudkové komise v Českých Budějovicích z hlediska úplnosti a přesvědčivosti (viz výše bod [19]), čemuž žalovaný dostál na straně 5 až 6 napadeného rozhodnutí; krajský soud tak učinil na straně 9 napadeného rozsudku. Námitka stěžovatelky, podle níž prodlevy mezi návštěvami oprávněné osoby u praktické lékařky bylo možné pozorovat také v letech 1997-2007, je mimoběžná, jelikož poukazované období není předmětem přezkumu v projednávané věci.

[29] Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud také námitku stěžovatelky, podle níž žalovaný nedostatečně odůvodnil závěr, že ke zhoršení zdravotního stavu (a tedy zvýšení stupně závislosti na pomoci jiné osoby) oprávněné osoby došlo teprve od 6. 5. 2009 a nikoli dříve postupnou eskalací onemocnění, jimiž oprávněná osoba trpěla. Z posudku posudkové komise v Českých Budějovicích vyplývá, že dne 6. 5. 2009 byla přivolána k oprávněné osobě její praktická lékařka MUDr. M. Ř., jelikož došlo k náhlému zhoršení zdravotního stavu (strana 8 posudku). Z období před 6. 5. 2009 neobsahuje zdravotní dokumentace žádný záznam, z nějž by bylo možné dovodit zhoršení zdravotního stavu oprávněné osoby od dřívějšího data. Rovněž sama stěžovatelka nepoukázala na žádnou část zdravotní dokumentace oprávněné osoby, která by byla způsobilá zpochybnit závěry posudkové komise v Českých Budějovicích o vzniku závislosti na pomoci jiné osoby ve stupni IV (úplná závislost) ke dni 6. 5. 2009. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že posudek posudkové komise v Českých Budějovicích je co do okamžiku vzniku závislosti IV stupně dostatečně a přezkoumatelně odůvodněn.

[30] Stěžovatelka také žalovanému vytkla, že si neopatřil celou zdravotní dokumentaci oprávněné osoby. Blíže však neupřesnila, které části lékařské dokumentace považuje ze strany žalovaného a posudkové komise v Českých Budějovicích za opomenuté. Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že pro účely posouzení stupně závislosti oprávněné osoby posudkovou komisí v Českých Budějovicích vyžádal žalovaný posudkovou dokumentaci Lékařské posudkové služby Úřadu práce hl. m. Prahy a pro účely vypracování posudku zapůjčil posudkové komisi v Českých Budějovicích kompletní správní spis. Takto obecně formulovanou kasační námitku nekompletnosti zdravotní dokumentace nemohl Nejvyšší správní soud blíže přezkoumat.

[31] Stěžovatelka dále namítala, že žalovaný měl vyslechnout sociální pracovnici, která provedla dne 25. 1. 2007 sociální šetření v místě bydliště oprávněné osoby a vyjít z kompletního spisového materiálu opatřeného v předchozích řízeních a také, že nezohlednil aspekt sociálního znevýhodnění oprávněné osoby. Stěžovatelce nic nebránilo uplatnit tyto námitky směřující vůči napadenému rozhodnutí či posudku posudkové komise v Českých Budějovicích již v řízení před městským soudem. Jelikož tak neučinila, nejsou tyto její námitky v řízení o kasační stížnosti podle § 104 odst. 4 s. ř. s. přípustné.

[32] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla žádné skutečnosti, které by vyvracely úplnost, přesvědčivost a správnost posudků, z nichž při posouzení věci vycházel městský soud a žalovaný, považoval Nejvyšší správní soud její návrh na doplnění dokazování znaleckým posudkem za nadbytečný.

[33] Nejvyšší správní soud uzavírá, že posudková komise v Českých Budějovicích při hodnocení stupně závislosti oprávněné osoby v rozhodném období vyšla z kompletní zdravotní dokumentace a dostatečně se vypořádala také s výsledkem sociálního šetření provedeného dne 25. 1. 2007, na něž poukazovala stěžovatelka. Tyto podklady v souhrnu vedly k dostatečnému a nezaujatému zhodnocení zdravotního stavu oprávněné osoby, na jehož základě učinila posudková komise přezkoumatelný posudkový závěr, podle něhož byla oprávněná osoba závislá na pomoci jiné osoby ve stupni IV (úplná závislost) teprve v období od 6. 5. 2009 do 5. 8. 2009. V době předcházející, tj. od podání žádosti o přehodnocení stupně závislosti oprávněné osoby dne 15. 1. 2007 do 5. 5. 2009, uznala posudková komise v Českých Budějovicích oprávněnou osobu závislou pouze ve stupni I (lehká závislost). Stupeň závislosti oprávněné osoby byl nadto zevrubně zkoumán a hodnocen v minulosti několikrát, a to posudkovou komisí v Praze a posudkovou komisí v Hradci Králové (viz výše bod [2] a [4]), které dospěly ke shodnému závěru jako posudková komise v Českých Budějovicích.

[34] Městský soud tedy nepochybil, shledal-li závěry posudkové komise v Českých Budějovicích přesvědčivými, vnitřně konzistentními a splňujícími veškeré shora uvedené požadavky (viz shora odst. [19]) a v důsledku toho posoudil jako věcně správné i napadené rozhodnutí.

VI.

[35] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[37] Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem ustanovena zástupkyně. Náklady ustanoveného advokáta platí stát. V řízení o kasační stížnosti učinila ustanovená advokátka dva úkony právní služby spočívající v první poradě

s klientkou včetně přípravy a převzetí zastoupení, doplnění kasační stížnosti každý po 1 000 Kč podle § 7, § 9 odst. 2 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Součástí nákladů řízení je i paušální náhrada hotových výdajů s těmito úkony související ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatelky je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se náhrada nákladů za zastupování o tuto daň ve výši 546 Kč (tj. 21 % z částky 2 600 Kč). Celková částka nákladů ustanovené zástupkyně, která činí 3 146 Kč, bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[38] Uplatnila-li ustanovená advokátka samostatně požadavek na odměnu za úkon právní služby spočívající v osobní poradě se stěžovatelkou dne 10. 2. 2017, Nejvyšší správní soud doplňuje, že tento úkon je součástí přípravy a převzetí věci ustanoveného zástupce, za nějž byla odměna přiznána [srov. § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a nejedná se tedy o samostatný úkon spočívající v další poradě s klientem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. c) téže vyhlášky. Tak by tomu bylo pouze v případě, doložila-li by ustanovená zástupkyně uskutečnění další porady se stěžovatelkou mimo té ze dne 10. 2. 2017. Takový doklad se však soudním spisu nenachází.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. srpna 2017

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu